

KAZIMIERZ NOWACKI (1928 – 1996)

Historyk sztuki, muzealnik, teatrolog, filmoznawca, nauczyciel akademicki. Kierownik Oddziału Teatralnego MHK w latach 1975 – 1976, wieloletni członek Rady Muzealnej MHK.

W 1951 r. ukończył dziennikarstwo w Wyższej Szkole Nauk Społecznych; w 1954 r. obronił dyplom magistra historii sztuki na UJ, pracą pod kierunkiem prof. Tadeusza Dobrowolskiego *Historia krakowskiej scenografii*.

W latach 1954 – 1966 kierował pracownią fototechniczną w Pracowni Konserwacji Zabytków.

Od 1966 związany z Uniwersytetem Jagiellońskim (nieprzerwanie przez trzydzieści następnych lat, aż do śmierci); 1966 – 1986 był pracownikiem Muzeum UJ (1978- 1986 pełnił funkcję wicedyrektora Muzeum); od 1974 do 1996 był wykładowcą w Zakładzie Teatru Instytutu Filologii Polskiej UJ (1988 – 1991 jego kierownikiem).

W latach 1986 – 1989 pełnił funkcję dyrektora Muzeum Narodowego w Krakowie.

W latach 1994 – 1996 był prezesem Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych.

Wieloletni członek zarządu Stowarzyszenia Historyków Sztuki.

Przez trzydzieści lat pracował na UJ, lecz stopnie naukowe zdobywał w Politechnice Krakowskiej. Tam 17 X 1974 r. Rada Wydziału Architektury nadała Mu stopień naukowy doktora nauk technicznych po obronie rozprawy *Początki architektury teatralnej w Krakowie, od powstania sceny zawodowej w Pałacu Spiskim do entrepryzy w Starym Teatrze* przygotowanej pod opieką prof. Karola Estreichera, 21 VI 1979 r. ta sama Rada Wydziału nadała Mu stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie historii sztuki na podstawie pracy *Architektura budynków i sal teatralnych w Krakowie, od budowy Teatru Miejskiego do roku 1959*. Habilitacja została zatwierdzona w 1983 r., w 1985 Nowacki otrzymał docenturę w Zakładzie Teatru IFP UJ.

Kazimierz Nowacki jest autorem pierwszej w Polsce monografii architektury teatralnej jednego miasta „*Architektura krakowskich teatrów*” (WL1982). Książka prezentuje ustalenia dokonane w rozprawie doktorskiej i habilitacyjnej, daje kompendium wiedzy o budownictwie teatralnym Krakowa od schyłku XVIII po drugą połowę XX wieku; otrzymała nagrodę Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz „nagrodę Miasta Krakowa”.

Prowadził badania nad plastyką teatralną St. Wyspiańskiego, którą jako pierwszy zinwentaryzował: *Katalog plastyki teatralnej, O scenografii Wyspiańskiego do „Dziadów”, O inscenizacji Bolesława Śmiałego w roku 1903*.

Autor pionierskiego szkicu dziejów teatru żydowskiego w Krakowie *Teatr żydowski w Krakowie*. Opracował i wydał w 1992r. napisany przez K. Estreichera (sen.) czwarty tom dzieła *Teatra w Polsce*, który uchodził za zaginiony.

Był autorem i współtwórcą wielu wystaw teatralnych: współpracował z Jerzym Gotem w przygotowaniu jubileuszowej ekspozycji dorobku Wyspiańskiego w 1957 r. Potem były m.in. wystawy na 70 i 75 -lecie Teatru im. Słowackiego, w 1965 prezentacja ostatnich stu lat Starego Teatru, wystawy Shakespeare’a na scenach krakowskich w 1966, scenografii krakowskiej w 1968, do ostatnich należały Estreicherska w 1990 i Fryczowska w 1993 r.

Kazimierz Nowacki pozostanie w pamięci swoich współpracowników i uczniów jako człowiek niezwykle dobroci i życzliwości; stały bywalec premier teatralnych, operowych, filmowych, wernisaży; interesujący się najnowszymi zjawiskami w sztuce zarażał swoją pasją tych, którzy mieli szczęście zetknąć się z Nim.

